

A.T. Q U R E S H I

De **BABY
DRAGON**
BAKKERIJ

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Aamna Qureshi
Oorspronkelijke titel: *The Baby Dragon Bakery*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Ellie Game © HarperCollinsPublishers Ltd 2025
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Alex Cabal / Illustration X
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 1982 6
ISBN 978 94 027 7581 5 (e-book)
NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Aamna Qureshi asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Het was een frisse avond tegen het eind van september en de herfst was net begonnen. De bladeren begonnen te verkleuren, het weelderige groen maakte plaats voor allerlei tinten rood, oranje en geel. De lucht was koel, de klamheid van de zomer had plaatsgemaakt voor een klein beetje kilte in de nacht. De wind rook warm en aards, naar hout en amber. Zwart geschubde draken vlogen door de lucht boven het spetterende feest op het landgoed van de familie Sterling, hun ogen fonkelend als paarse edelstenen.

Lavinia Williams sloeg haar armen om zich heen en keek naar het feestgedruis vanaf haar stoel aan de rand van de dansvloer. Haar voeten deden pijn van het urenlange dansen in het huis van haar goede vriendin Genevieve Sterling, maar belangrijker nog, ze was hier voor de verloving van haar andere goede vriendin, Saphira Margala, en Genevieves broer Aiden.

Het feest vond buiten plaats om volop te kunnen profiteren van het prachtige landgoed en het perfecte overgangsweer, niet te zomers warm en niet te winters koud. Slingers met feestverlichting schitterden boven de dansvloer en de terrastafels, en onder tenten met luiders die verlicht werden door gloeiende lantaarns stonden nog meer tafeltjes opgesteld. Er speelde een strijkkwartet en obers liepen rond met bruisende champagneglazen, die ze serveerden aan de nog overgebleven gasten die zich in hun mooiste jurken en pakken hadden gestoken.

Lavinia was zo blij om hier op het verlovingsfeest van een van haar beste vriendinnen te zijn. Sinds Saphira en Aiden afgelopen lente een stel waren geworden, had Lavinia gezien hoe haar toch al stralende beste vriendin alleen nog maar meer was gaan stralen, van binnenuit verlicht door een weergaloze vreugde.

En daar stond het gelukkige paar nu, samen met het handjevol mensen dat nog op de dansvloer was. Het feest liep ten einde en bijna iedereen was al vertrokken. Het was al heel laat in de avond, of heel vroeg in de ochtend – Lavinia had geen idee meer van tijd.

Op de dansvloer pakte Aiden Saphira's hand. Eerder had hij een perfect gesneden maatpak gedragen, maar inmiddels had hij zijn jasje en stropdas uitgedaan. De bovenste knoopjes van zijn witte overhemd waren los en de mouwen waren opgerold. Saphira's haar was ingewikkeld opgestoken geweest, maar hing nu half los.

De gigantische verlovingsring aan haar linkerhand schitterde. Het was een prachtige basaltsteen omringd door diamanten, in goud gezet. Lavinia vond dat gouden accent prachtig. Ze bewonderde de zes gouden armbanden die rinkelden om Saphira's rechterarm toen Aiden haar hand optilde en haar een pirouette liet draaien.

Saphira hield de zoom van haar witzijden jurk omhoog en draaide rond op haar blote tenen. Op de bruiloft, volgend jaar juli, zou ze paars dragen, vanwege de basaltdraken die haar en Aiden hadden uitgekozen, vandaar dat ze nu wit droeg.

Als Saphira's aanstaande bruidsmisje had Lavinia uitleg gekregen over de gebruiken van de Drakkon-familie waar Saphira nu ook deel van uitmaakte. Het babydraakje van Saphira en Aiden, Sparky, vloog boven hen rond en speelde met de andere Sterling-draken, en de volwassen draken lieten de baby's rustig begaan.

Het gelukkige paar zong naar elkaar onder het dansen, hun ogen waren op elkaar gericht, en ze hadden een brede glimlach op hun gezicht. Lavinia vond Aiden eerst wat klunzig en bars, en hoewel hij in het bijzijn van anderen nog steeds meer het sterke, zwijgzame type

was, was hij bij Saphira net zo verblindend als zij: twee sterren die samen aan de nachtelijke hemel fonkelden.

Er had een orkaan of een tornado kunnen woeden en ze zouden het niet eens hebben gemerkt, zo gingen ze in elkaar op. Toen zong Aiden de tekst verkeerd en Saphira gooide haar hoofd in haar nek en lachte hartelijk. Aiden nam haar in zijn armen en kustte haar hals en Lavinia kreeg een beklemmend gevoel in haar borst.

Ze moest haar blik afwenden van Aiden en Saphira, want het tafereel was zo intiem. Ze voelde zich een pottenkijker, en hoewel ze dolblij was dat haar vriendin zo'n sprookjesachtige liefde had gevonden, deed het haar ook pijn. Ze verlangde naar een liefde zoals die van hen, een liefde zoals die van haar eigen ouders, waar ze haar hele leven getuige van was geweest.

Lavinia had altijd tegen haar ouders opgekeken en zich gebaad in de gloed van hun warme relatie. Vooral haar moeder droeg ze op handen en ze wilde net zo zijn als zij.

Haar moeder, Beena, had Garrett, haar toekomstige echtgenoot, ontmoet in de winter nadat ze vierentwintig was geworden, en Lavinia naderde diezelfde leeftijd met rasse schreden nu de winter voor de deur stond. Even schoot de stress door haar heen en de onrust sloeg toe.

Op dat moment kwam er een man op haar af met in allebei zijn handen een drankje, en voelde Lavinia zich om heel andere redenen verward.

‘Zo dan.’ Theo Noon gaf Lavinia een kristallen drinkbeker en zij nam het koele drankje dankbaar in ontvangst. Theo was Lavinia’s beste vriend, al sinds hun kindertijd. Ze waren nu allebei vierentwintig en erg veranderd sinds ze elkaar op hun achtste voor het eerst hadden ontmoet. Terwijl ze vroeger samen door de sproeiers in de tuin renden, gingen ze nu naar verlovingsfeestjes. De omstandigheden waren veranderd, maar één ding was hetzelfde gebleven: hij was altijd haar partner in crime, stond altijd aan haar zijde.

Theo was lang en had golvend bruin haar. Op een badhairday zag

hij eruit als een ragebol, maar op zijn beste dagen, zoals vanavond, viel zijn haar in perfecte krullen die ze om al haar vingers wilde wikkelen. Hij droeg een nette broek en een donkerblauw overhemd, waarvan de mouwen – zo laat op het feest – opgerold waren.

Lavinia zag hem bijna nooit in formele kleding en hij zag er vanavond wel heel knap uit. Ze kon haar ogen bijna niet van hem afhouden.

Op een afstandelijke, objectieve manier had ze hem altijd al knap gevonden. Maar een paar maanden geleden was dat ineens niet meer objectief en begon het wel heel persoonlijk te worden. Ze kon er niet eens haar vinger op leggen wanneer het precies was gebeurd dat ze gevoelens voor haar beste vriend had gekregen, maar nadat ze het een tijdje voor zichzelf had ontkend, merkte ze dat ze niet langer kon doen alsof; er was geen ontkomen aan wat ze voelde.

Het probleem was dat ze niet wist wat hij voelde. Soms was ze er zo zeker van dat hij haar gevoelens deelde, maar dan weer had ze geen idee. Tot overmaat van ramp was er niemand aan wie ze een second opinion kon vragen.

Ze had het hier met niemand over gehad. Theo was haar beste vriend, wat wilde zeggen dat hij altijd de eerste was met wie ze iets deelde, maar met *hém* kon ze dit natuurlijk niet bespreken en het voelde niet goed om het er met iemand anders over te hebben maar niet met hem, en dus had ze erover gezwegen.

‘Wat is dit precies?’ vroeg Lavinia en ze richtte haar aandacht op haar drankje. Het was gegarneerd met een kaneelstokje en ze nam een slokje terwijl hij naast haar ging zitten. Het gleed koud en verfrissend door haar keel, de smaak was sterk en verrassend.

‘Een appel-gemberfizz,’ zei hij en hij nam zelf ook een slokje.

‘Jeetje, chic hoor.’

‘En fun.’

‘Mijn lievelingscombinatie,’ zei Lavinia.

Theo snoof. ‘Jouw lievelingscombinatie is eerder cháos en fun.’

Ze wuifde het weg met haar vrije hand. ‘Dat is hetzelfde.’

Ze zaten een tijdje naar de dansvloer te kijken en genoten allebei van de pracht en praal van alles.

‘Het is leuk om Saphira weer eens te zien,’ zei Theo. ‘Het voelt alsof ik haar al eeuwen niet heb gezien, ook al is dat waarschijnlijk hooguit iets langer dan een week.’

‘Dat gevoel heb ik nou ook,’ beaamde Lavinia.

Er was een tijd dat Lavinia Saphira bijna elke dag zag, omdat ze in Saphira’s zaak, het Baby Dragon Café, werkte. Daar kwam Theo ook vaak. Hij werkte bij de Rolling Pin Bakkerij, de bakkerij die Saphira’s koffiezaak van gebak voorzag, en kwam om de paar dagen langs om hun baksels af te leveren.

Maar nu Lavinia net aan het tweede jaar van haar studie diergeneeskunde was begonnen, waar ze mythische dieren zoals draken, griffioen, chimera’s en feniksen bestudeerde, zag ze Saphira niet meer zo vaak. Ze werkte nog maar één keer per week in het café, omdat ze door haar colleges en stage in de dierenkliniek geen tijd meer had.

Omdat het café zo goed liep, had Saphira veel meer personeel aangenomen en was ze zelf ook minder vaak aanwezig; ze hield als eigenaar en manager toezicht op de gang van zaken, maar bracht minder tijd door op de werkvloer.

‘Ik mis weleens hoe het vroeger was,’ zei Lavinia. Want al was het fantastisch dat de zaak zo goed liep en dat ze nu diergeneeskunde studeerde, ze vond het leuk om met een van haar beste vriendinnen te werken. Ondanks het feit dat ze constant doodop was omdat het zo druk was.

‘Ik mis het ook wel, ja,’ beaamde Theo. ‘Vroege leveringen waren verder overal vreselijk, maar ik vond het altijd heerlijk om even langs Baby Dragon te gaan en jou, Saph en de kleine drakies te zien.’ Hij glimlachte. ‘En de gratis drankjes waren ook niet verkeerd.’

‘God, ik zou nu best zin hebben in koffie,’ zei Lavinia.

Theo stootte haar aan. ‘Het is vier uur. Wat je nodig hebt is slaap, geen koffie.’

Ze negeerde zijn opmerking en klaagde dramatisch: 'Iedereen wordt maar volwassen en oud,' zei Lavinia. 'Ik bedoel, Saphira is nota bene verloofd.'

Saphira was zevenentwintig en Aiden negenentwintig, bijna dertig, maar toch. Op haar vierentwintigste vond Lavinia dat geen van haar vrienden zulke volwassen stappen zou moeten zetten.

Nu Saphira verloofd was, was ze officieel uit haar appartement aan Main Street verhuisd en bij Aiden ingetrokken. Het afgelopen jaar hadden ze heen en weer gereisd tussen elkaars huizen, maar het was logisch dat Saphira uiteindelijk bij Aiden was gaan wonen, want zijn cottage was groter en zijn tuin bood ruimte voor hun babydraakje Sparky, dat in oktober twee jaar zou worden. Draken werden volwassen na hun tweede levensjaar en bleven zich ontwikkelen tot hun vijfde. Daarna werden ze gebruikt om op te rijden.

Lavinia was blij voor haar vriendin, maar ze kon niet ontkennen dat alles nu anders was en dat dit alleen maar meer zou veranderen naarmate de tijd verstreek. Ze wist dat ze twee opties had: ze kon zich ertegen verzetten of het omarmen.

Ze deed een poging om dat laatste te doen, enthousiast te zijn over al deze nieuwe dingen, maar het viel niet mee. Er waren dingen om positief over te zijn, maar dat alles zo nieuw en vreemd was maakte haar toch een tikkeltje gespannen.

'Kom,' zei Theo en hij dronk zijn glas leeg en zette het neer.

'Waar gaan we heen?' vroeg ze en ze deed hetzelfde. Theo haalde zijn schouders op en schonk haar een glimlach. Hij stond op, stak zijn hand uit en zij nam die aan. Met Theo was er geen plan nodig; ze wisten altijd wel iets leuks te verzinnen en dat was al zo sinds hun kindertijd, toen ze urenlang bij haar thuis speelden. Als Lavinia terugdacht aan die tijd, kon ze zich niet meer herinneren wat ze precies allemaal deden om zich te vermaken, maar ze wist wel dat ze nooit genoeg van elkaar kregen.

Naarmate ze ouder werden, brachten ze hun tijd samen vaker door

met praten en dan bespraken ze elke gedachte of emotie die ze hadden, en als ze zelfs daar geen gespreksstof meer voor hadden, vonden ze wel weer iets anders om over te kletsen. Soms vertelde Theo het hele verhaal van een of andere fantasyserie die hij had gezien, waarbij hij elke plotlijn en elk personage tot in detail beschreef en ook in hoeverre het allemaal afweek van het boek of de verhalen uit de overlevering waarop zo'n serie gebaseerd was. Of Lavinia praatte hem bij over de drama's in haar familie en beschreef wat haar verre neven en nichten allemaal uitspookten.

Hoeveel tijd ze ook samen doorbrachten, als ze zin hadden om te praten, was er altijd wel iets waar ze het over konden hebben. Als ze moe waren, was praten niet eens nodig; dan luisterden ze gewoon naar muziek of zaten ze gezellig samen te zwijgen.

Nu liepen ze langs de rand van de feestzaal. De muziek ging over van een vrolijk dansnummer naar iets langzaams en rustigs. Stelletjes begonnen te slown en er hing een romantische sfeer in de lucht. Lavinia rilde en beet op haar onderlip.

Ze liepen verder, onder de gedempte feestverlichting door, totdat de muziek zachter klonk. Ze stonden nu wat achteraf, alleen, weg van het feest, waarvan het geluid langzaam wegstierf. Vanaf hier hadden ze een schitterend uitzicht op de glooiende heuvels en de bergen in de verte. Het was een heldere nacht en de hemel was bezaaid met duizenden sterren die fonkelden en schitterden. Daar had hun stad, Starshine Valley, zijn naam aan te danken.

Theo floot. 'Kijk dan, dat uitzicht.'

'Het is verbluffend,' zei ze. Ze hield van hun stadje, zo veilig en vertrouwd.

Ze gingen zitten en genoten samen van het uitzicht. De nacht voelde nu een stukje koeler, weg van de dansvloer en de verlichting. Toen een plotselinge bries de bomen deed ritselen, slaakte Lavinia een kreetje en ze kroop dicht tegen haar beste vriend aan.

'Ik zei toch dat je een trui mee moest nemen,' zei Theo lachend.

‘Nou, in plaats van zo betweterig te doen, zou het beleefder zijn om mij je jasje aan te bieden,’ zei Lavinia scherp.

‘Dat ben ik vergeten,’ antwoordde Theo en hij liet haar zijn lege armen zien. ‘Kom op, zo koud is het nou ook weer niet.’

‘Zie je wel wat ik aanheb?’

Ze droeg een midi-jurk met strak bovenlijfje van kastanjebruin satijn, en de dunne stof hield de nachtelijke kou niet tegen. Ze was klein en had ronde vormen, en hoewel ze als tiener onzeker was geweest over haar gewicht, omarmde ze het nu juist. Ze koos graag kleding die haar lichaamsvorm accentueerde en flatteerde.

Theo keek naar haar outfit en toen zijn blik weer naar haar gezicht gleed, bleef hij hangen bij de blote huid van haar hals en schouders, die zichtbaar waren door de strapless jurk. Lavinia’s steile donkerbruine haar was opgestoken met een stijlvolle haarband, zodat er niets was wat haar decolleté bedekte.

Hij klemde zijn kaken op elkaar en een golf van warmte schoot door haar heen.

Het kostte hem zichtbaar moeite, maar uiteindelijk keek Theo op. Hij knipperde snel.

‘Oké,’ zei hij, terwijl hij zijn keel schraapte. ‘Zal ik mijn jasje dan maar gaan halen?’

‘Nee, laat maar,’ zei ze met een hoog stemmetje. Hij keek weg en richtte zijn blik op de sterren aan de hemel.

Lavinia’s hart bonsde in haar keel. Verbeelde ze zich het nou? Op momenten als deze dacht ze dat hij zich misschien, heel misschien, net zo tot haar aangetrokken voelde als zij tot hem.

‘Kijk,’ zei Theo en hij wees naar de sterren. ‘Lijkt dat niet op een pijl-en-boog?’

‘Waar?’ vroeg Lavinia. Ze richtte haar blik op de hemel en probeerde het ook te zien. ‘Waar precies?’

‘Daar,’ wees Theo. Ze legde haar gezicht naast het zijne om te zien wat hij zag, maar ze kon de vorm niet onderscheiden.

Ze pruilde. 'Ik zie het niet!'

Theo lachte. 'Kijk,' zei hij en hij pakte haar hand. Hij bracht haar vinger naar de hemel en tekende langs de sterren, waardoor de vorm van een pijl-en-boog ontstond. Nu zag ze het ook.

'Zie je?' vroeg hij en hij keerde zijn gezicht naar haar toe net toen zij zich ook naar hem toe draaide, en toen waren ze nog maar een paar centimeter van elkaar verwijderd.

De scheve grijns op zijn lippen bevroor, de vrolijkheid in zijn blik maakte plaats voor iets anders, iets diepers. Ze haalde bevend adem en snoof de warme geur van zijn aftershave op.

Zijn bruine ogen werden donker. Op dat moment dacht ze dat hij hetzelfde voelde als zij. Hoewel ze al een paar maanden wist wat zij voor hem voelde, had ze er nooit iets mee gedaan, te bang om de balans tussen hen te verstoren, maar misschien was het nu tijd. Als Lavinia voor de winter de liefde wilde vinden, net als haar moeder, was dit de uitgelezen kans.

Haar hart bonkte van de spanning en vol verwachting. Angst en moed vermengden zich. Zijn lippen weken wat van elkaar. Ze waren zo dicht bij elkaar dat ze de warmte van zijn lichaam naast het hare voelde, de adem die tussen zijn lippen door kwam. Verlangen verspreidde zich door haar lichaam en moed won het van haar angst.

Ze kwam dichterbij en hield haar adem in. Hij kwam centimeter voor centimeter naar haar toe en ze voelde de warmte van zijn lichaam. Ze werd door emoties overspoeld, te complex om te begrijpen, maar dat maakte niet uit, hij ging haar kussen, ze zag het aan zijn gezicht, voelde de intentie in zijn lichaam.

Ze sloot haar ogen, haar hart klopte in haar keel. Ze tuitte haar lippen en kwam dichterbij.

En ineens voelde ze koude lucht.

HOOFDSTUK 2

Lavinia deed haar ogen open en zag dat Theo een halve meter achteruit was gedeinsd en niet meer naast haar zat. Het voelde alsof ze een emmer ijswater over zich heen had gekregen. Hij meed haar blik. De afschuw om haar eigen gedrag nam haar met ijskoude vingers in zijn greep.

‘Het is al laat,’ zei Theo uiteindelijk en het verbaasde haar hoe gewoon zijn stem klonk. Lavinia rilde over haar hele lichaam en ze had een brok in haar keel. ‘Zullen we gaan?’ vervolgde hij.

‘Hm-hm,’ wist ze uit te brengen. Theo stond op en draaide zich naar haar toe. Hij stak zijn hand uit, maar ze pakte hem niet. Haar eigen handen trilden en ze wilde niet dat hij dat merkte. Ze stond zelf op en spijt ging als een rilling door haar heen. Alle warmte van daarnet was volkomen verdwenen.

Terwijl ze Theo volgde naar het feest, één stap achter hem, schudde ze haar hoofd en was ze boos op zichzelf. Wat had ze zich ook in haar hoofd gehaald? Natuurlijk zou hij haar niet kussen. God, wat was ze dom.

Ze had het gevoel alsof haar hoofd van steen was, zo zwaar leek het. Als in een waas volgde ze Theo naar waar Aiden en Saphira aan de rand van de dansvloer een glas champagne dronken.

‘Nee, jullie gaan toch niet nu al weg!’ zei Saphira met een pruilmondje. Ze gooide haar donkere haar over haar schouder en Lavinia haalde diep adem en schonk haar vriendin een moedige glimlach.

‘Helaas,’ zei Lavinia. Normaal gesproken zou ze Saphira plagen of iets grappigs zeggen, maar haar hersenen werkten nauwelijks nog, omdat ze nog steeds bezig waren met het verwerken van wat er net was gebeurd.

‘Heel erg bedankt voor jullie komst,’ zei Aiden en hij schonk hun allebei een warme glimlach.

‘Nogmaals gefeliciteerd,’ zei Theo en hij schudde Aiden de hand terwijl Saphira Lavinia een knuffel gaf. Lavinia beantwoordde de knuffel snel, omdat ze niet wilde dat haar emoties de overhand zouden krijgen. Ze mocht zich niet laten gaan op het verlovingsfeest van haar vriendin; dan zou Saphira zich zorgen maken en dat was het laatste wat Lavinia wilde.

Toen Lavinia zich losmaakte van Saphira, omhelsde ze Aiden terwijl Theo Saphira op de wang kuste. Saphira keek van Theo naar Lavinia en weer terug, haar wenkbrauwen licht gefronst. Toen ze haar mond opendeed, hoorde Lavinia dat iemand Aiden riep. Ze namen afscheid, maar Saphira keek toen Aiden haar meevoerde nog een laatste keer over haar schouder.

‘Ik hou van jullie!’ riep Saphira en ze gaf hun handkusjes. ‘Tot snel!’

Lavinia ging afscheid nemen van Genevieve, die aan het dansen was met haar grootvader, een joviale oude man met sneeuwwit haar. Nadat ze elkaar hadden geknuffeld, keek Genevieve Lavinia nieuwsgierig en aandachtig aan.

‘Is alles in orde?’ vroeg Genevieve met haar hand op Lavinia’s arm.

‘Ja, ik ben gewoon moe.’ Lavinia glimlachte geforceerd en blies Ginny nog een handkus toe voordat ze naar de parkeerwacht liep, die Theo’s auto had gehaald. Lavinia stapte in en zodra het portier dichtviel, werd ze omhuld door een verstikkende stilte die aanhield toen Theo haar naar huis reed. Het was een gevoel alsof ze onder water was, zonder zicht op de oppervlakte.

Het was geen lange rit, maar Lavinia had het gevoel dat het een eeuwigheid duurde. Steeds weer opende ze haar mond, om hem toch weer

dicht te doen. Voor het eerst in haar leven kon ze niets bedenken om tegen haar beste vriend te zeggen. De auto voelde klein en benauwd aan, de ruimte was beklemmend. Tranen welden op in haar ogen en ze knipperde ze snel weg, bijtend op haar onderlip.

Ze was afgewezen. Hij voelde niet hetzelfde voor haar, totaal niet.

Dat kon natuurlijk, dat wist ze ook wel. Het was niet zijn schuld en ze kon er niets aan doen, en het was oké, echt – maar wat niet oké was, was hoe ongemakkelijk het nu tussen hen was.

Ze mocht haar vriendschap met Theo niet verpesten. Dat ging ze niet laten gebeuren.

Toen Theo voor haar huis parkeerde, deed ze haar best om zich normaal te gedragen.

‘Bedankt,’ zei ze, maar het woord klonk zelfs in haar eigen oren mechanisch. Inwendig kromp ze ineen. ‘Eh. Nou, doe.’

Theo was even stil en ze zag zijn knie op en neer gaan. Maar toen keek hij naar haar op en glimlachte zoals altijd.

‘Ja, later!’ zei hij. Ze kon hem gewoon niet aankijken.

Ze stapte uit met haar hoge hakken in haar handen en rende op blote voeten naar haar voordeur. Toen ze die zachtjes achter zich dichttrok, haalde ze diep adem. Ze was er misselijk van. Het huis was stil, haar ouders en broertje sliepen.

Op haar tenen liep Lavinia de trap op. Ze liep door het donker tot ze in haar slaapkamer was. Ze deed het licht aan en sloot de deur. Haar hakken liet ze met een doffe plof op de vloer vallen en toen dat gebeurde, voelde Lavinia haar knieën knikken. Ze liep naar haar bed en liet zich met haar gezicht in haar kussens vallen, omdat ze wilde huilen.

Ze was in het verleden weleens door jongens afgewezen en het was sowieso altijd kwetsend. Diep vanbinnen wist ze dan toch altijd dat het maar beter was, maar dat maakte de pijn er niet minder om.

En nu was Theo gewoon dus ook zo’n jongen, wat ze onbegrijpelijk vond. Hij was Theo, háár Theo.

Ze rolde van haar buik op haar rug en staarde naar het plafond. Ze

haalde diep adem en luisterde naar het geluid van de lucht die haar longen in en uit ging. Het was moeilijk te bevatten dat ze zich zo vergist had, maar dat was ook niks nieuws.

Ze haalde zich altijd van alles in haar hoofd als ze iemand leuk vond; echt supergênant.

Maar nu moest ze de realiteit onder ogen zien. Lavinia ging rechtop zitten en sloeg zichzelf op haar wangen om de tranen te stoppen. Ze zou hier niet om huilen. Ze zou doorgaan zoals ze altijd had gedaan.

Ze stapte uit bed, ritste haar jurk open, pakte een nachtopon en trok die aan. Ze bond haar steile haar in een paardenstaart en zocht naar de scrunchie die ze in haar tasje had gestopt, maar die zat er niet meer in.

Dus liep ze naar haar kaptafel, pakte een andere uit de la en staarde zichzelf recht in de ogen toen ze in de spiegel keek.

Het was geen probleem. Er was niks aan de hand.

In de spiegel zag ze haar gezicht breken. Angst doorboorde haar als duizend naalden. Al die maanden had ze haar gevoelens voor Theo gekoesterd met het idee dat hij uiteindelijk hetzelfde zou voelen, dat het iets kon worden tussen hen en dat ze nog lang en gelukkig zouden leven.

Maar nu? Het was zeer zeker níét goedgekomen, en door haar misrekening kwam ze gevaarlijk dicht bij haar deadline. Ze had altijd gedacht dat ze in de voetsporen van haar moeder zou treden: uitblinken op de universiteit (check!), dan de liefde van haar leven vinden in de winter na haar vierentwintigste verjaardag, en trouwen als ze klaar was met haar master. Omdat Lavinia een liefde wilde zoals die van haar ouders, moest ze, vond ze, precies zo'n tijdschema aanhouden.

Haar hoofd bonkte en ze wreef over haar slapen.

'Genoeg,' berispte ze zichzelf. Ze kon hier vannacht niet verder over nadenken; ze had slaap nodig voordat ze een plan kon bedenken om nog iets van haar waardigheid te redden in deze rampzalige situatie.

Ze ging naar de badkamer, waste haar make-up van haar gezicht en maakte zich op om naar bed te gaan. Toen ze terugkwam in haar

kamer, pakte ze de lippenbalsem van haar kaptafel tussen alle make-upspullen uit die ze had gebruikt om zich op te maken voor het feest.

Toen ze dat deed, zag ze een donkere fles aftershave staan.

Die van Theo.

Hij moest hem vergeten zijn; hij was na zijn werk langsgekomen om zich om te kleden voordat ze samen naar het verlovingsfeest zouden gaan.

Lavinia's vingers jeukten toen ze het flesje vasthield. Een gevaarlijke rilling ging door haar heen. Ze wist dat ze het aan hem terug moest geven, maar ze trok de dop eraf en spoot wat in de lucht.

Er verspreidde zich een nevel en ze snoof de geur van sandelhout op, zodat ze het weer warm kreeg. Ze sloot haar ogen. Zo rook hij meestal, alleen dan vermengd met de geur van deeg en suiker, warm en zoet.

Omringd door deze geur voelde het voor Lavinia alsof hij bij haar was, zijn lichaam vlak naast het hare, zoals op dat moment net, onder de sterren, met zijn hand in de hare. Ze waren beste vrienden; ze waren samen opgegroeid, natuurlijk hadden ze elkaar al miljoenen keren aangeraakt, maar op dat moment voelde het toch anders – en de herinnering aan hoe ze ernaast had gezeten, bracht nu toch tranen in haar ogen. Haar onderlip begon te trillen.

Lavinia opende haar la en borg Theo's aftershave weg. Ze zou hem niet teruggeven. In plaats daarvan verstopte ze hem en gooide de la met een klap dicht.

Met haar gevoelens zou ze hetzelfde doen. Ze zou ze wegstoppen.

Het was tijd om volwassen te worden.